

Aftenposten
19/10-78

105303

Sorenskriver og soldat. . .

75 år idag:
 Sorenskriver
 Finn Palm-
 strøm, Nordre
 Skrenten 1 C,
 Tårnåsen.

Han tok meget tidlig mål av seg til å bli sorenskriver — hvorfor husker han kanskje ikke i dag. Og da han i krigstidens London traff en ung engelsk dame, Bettine Ridley, som var villig til å dele med ham hva fremtiden måtte bringe, var det som sorenskriverfrue på en av Erik Werenskiolds romantiske norske embedsgårder, han ville ha henne.

Men forholdene skulle føre med seg at det ble så meget annet å ordne først. Etter den juridiske embedseksamen satte han ganske riktig kurs rett mot dommerkrakken via de nødvendige omveier som advokatfullmektig, dommerfullmektig og til og med som praktiserende advokat sammen med R. A. Riekeles. Men så kom det noe i veien. Krigen mellom Sovjet-Unjonen og Finland fant ham som soldat i det svensk-norske kompani av frivillige. Derfra kom han hjem akkurat tidsnok til å bli såret i kamp mot tyske soldater i utkanten av Nordmarka — dog ikke verre enn at han ikke så lenge etter var å finne som en av Martin Linges karer i England.

Dette førte med seg en god del ny trening, blant annet fallskjermhopping hvor det ville ha vært en fordel ikke å ha vært så nærsynt, og hvor briller naturligvis ikke kom på tale, for hvem har vel hørt om fallskjermhoppere med briller? Etter Måløy-rådet ble det slutt på den aktive militære tjeneste. Det var flere av Linge-guttene som mente at den norske regjering burde underrettes når britene satte slike operasjoner i gang på Norges kyst. De fikk sitt ønske oppfylt, men to av dem, Finn Palmstrøm og Knut Wigert, måtte fratre sin tjeneste.

Men det var annet å gjøre. I den nervøse ventetiden under krigsårene var det mange norske soldater som hadde lett for å komme i «uløkke» formedelst brennevin og andre distraherende momenter. Det var nødvendig med krigsrett, og foruten aktor måtte det være forsvarer, og det ble Finn Palmstrøm, først som fenrik — men da protesterte de

tiltalte. De mente at når aktor, Rynning-Tønnessen, var oberstløytnant, måtte forsvareren minst være major, ellers ville ikke dommerne ta hensyn til ham. Ja, så ble han major, da.

Dessuten ble han leder for et nyopprettet kontor med sete i London. Han samlet inn opplysninger om krigsforbrytere med henblikk på tiltalebeslutninger etter krigen. Og dette arbeidet fortsatte etter kapitulasjonen. I mars 1946 kunne Aftenposten med store overskrifter fortelle om major Palmstrøm, som hadde gransket i Nürnberg domhus og kom hjem med 62 verdifulle dokumenter om forbindelsen mellom Himmler og Quisling og mange andre interessante ting.

Og så var freden stort sett i havn, og tiden var inne for å ta fatt på det egentlige mål igjen.

La det være sagt med en gang at sorenskrivergården i Tana ikke var tegnet av Erik Werenskiold og ikke var belemt med meget romantikk. Men da sorenskriveren i 1952 kom til Flisa for å skifte sol og vind i Solør sorenskriverembede, var embedsgården tegnet av Arneberg, og om den ikke minnet om «Familien på Gilje», så var den pen å se på. Utvendig. Innvendig oppdaget fru Bettine Palmstrøm snart at det var visse mangler å ta opp med Justisdepartementet — bl. a. var spisestuen best egnet til dypfryser, siden den var det kaldeste sted i huset. Nå, det ble rettet, og fra denne gården kunne dette sorenskriverpar virke til nytte og glede for ett av sine store, rike østlandsdistrikter helt til Palmstrøm falt for aldersgrensen.

Siden har det vært meget annet å sysle med, bl. a. konsulentstillinger i sentraladministrasjonen, samt ymse tillitsverv. Sorenskriver Finn Palmstrøm har ingen vanskeligheter ved å få tiden til å gå.

E. D.